

BRONSPLAQUETTE AF ADOLF LINDBERG.

GUNNAR WENNERBERG, OTTO BERONIUS OCH EUGÈNE v. STEDINGK.

ETT PAR MINNESBLAD MED ANLEDNING AF GLUNTARNES FEMTIOÅRS-JUBILEUM
OCH WENNERBERGSHYLLNINGEN I UPPSALA DEN 15 MAJ 1901.

AF L. ALFR. HEDIN.

Med 7 bilder.

I ÅR för femtio år sedan var den, som tecknar dessa rader, blifven en ung och förhoppningsfull student vid Uppsala universitet. Detta är nu i och för sig icke något särskildt anmärkningsvärdt. Men en oförgätlig hågkomst är fästad vid tiden för denna tilldragelse, och det är därom jag här vill med några ord erinra.

Ord och Bild, 10:e årg.

Studentexamen hade försiggått den 10 juni 1851, och en eller ett par dar därefter hade vid middagstiden en ofantlig människoskara af stadens alla samhällsklasser, hufvudsakligast dock studenter, fyllt hamnen nedanför Islandsbron åt ångbåtsbryggan till. Under en blå sommarhimmel bildade de hvita studentmössorna ett ljushaf i den glänsande

junisolens sken. Snart märker man, att öfver studenternas anleten spridt sig ett visst glädjeskimmer och att ett stilla sorl går genom mängden. Hvad är väl orsaken härtill? Jo — en ångbåt anländer just nu från Stockholm, och medan den sakta glider fram på den slingrande Fyris-ån, synes på kommandobryggan en högrest gestalt med något bleka, intressanta drag, vänligt hälsande åt alla håll. Det var Uppsalas för icke längesen populäraste man — *Gunnar Wennerberg*.

År 1849 hade han lämnat Uppsala och blifvit lektor vid Skara gymnasium, där, såsom det heter på ett ställe,

»filosofi
pluggar han i
knallarnes raggiga söner».

Som jag tror, torde det då hafva varit första gången som han efter sin egen Uppsala-tid åter gästade sitt gamla Uppsala och sina kära studenter.

På honom riktas nu allas blickar, allas hufvuden blottas, och fulltonigt ljudar studentsången. Det var början till sedan fortsatt hyllning.

Det var emellertid första gången jag såg den redan då så kände mannen, och jag hade sedan andra dagen äfven glädjen och lyckan att blifva honom föreställd. Ej under då, att den dagen skulle fästa sig i mitt minne, att det skulle för mig blifva en kär hågkomst från mina första studentdagar, innan jag, nitton-årig, glad och lycklig, med hela världen och framtiden för mig, begaf mig på återfärden hem till de mina med studentbetyget i fickan.

Sådant var mitt första stora Uppsalaminne. Ack, huru många glada och märkliga sådana skulle jag icke sedan upplefva! Det har varit mig ett nöje att någon gång lefva om i dessa minnens rika värld. Det är, så har det synts mig, att liksom få pressa in litet af ungdomsglädje och vår i en framskriden

ålders höstdagar, att liksom lefva upp på nytt igen och på så sätt strö något af sol och poesi öfver hvardagslifvets »järngrå prosa».

Den, som främst af alla såväl i ord som toner skildrat det känsliga, lätttrödda, vänsälla och på samma gång kraftfulla studentlifvet i alla dess olika faser och växlande stämningar är Wennerberg i sina på 1840-talet tillkomna student-sånger.

Först bland dessa komma alltid de fosterländska och glödande frihetssångerna och nationalhymnerna, evigt unga och kända af alla. De skrefvos visserligen hufvudsakligen för Uppsala studenter och tillhöra väl äfven dessa i första rummet, men sedermera hafva de blifvit hela landets egendom och trängt sig djupt in i folkets hjärtan. Så kommo äfven en mängd solo-sånger, serenader och sångduetter. De i sin genre öfverdådigt roliga buffatriorna tillhörde väl egentligen det så kända Juvenalförbundet såsom sådant. Men i *Gluntarne*, som därefter komponerades, har han låtit studenten förkroppsligas i »juvenalen». De blefvo också alla studenters egendom, och det är om dem här skall yttras några helt korta ord.

Med dessa duetter — baryton och bas, »magistern» och »glunten» — har han trängt till djupet af den anda, som besjälade Uppsalalifvet på den tiden; med dem har han i ord och toner gifvit form åt hvarje yttring af detsamma — troget, natursant, full-lödigt ända in i minsta detalj.

I dem upprullas på ett genialiskt sätt taflor och bilder af svenskt studentlif och skaplynne, med alla dess skiftningar af dagar och skuggor från uppsluppen lifslust till högtidligt allvar.

I n:o 2 af den utgifna samlingen *Glunten blir juvenal* finna vi, huru denne

hänger sig åt en viss pessimistisk lifsåskådning; han sjunger: »Bleknad ros blir mer ej röd, och för mig är glädjen död.» Men dysterheten skingras så småningom af magistern, som på öfvertygande sätt förmår honom att blifva juvenal. Och i fulltonig harmoni utbrista de nu:

»Hör du ej likt kända ljud?

Re'n han nalkas, glädjens gud.

När han andas, doftar ljuflig vår,

torkas ögats tår,

läkas hjärtats sår.

Hvad den guden är charmant! Gutår!»

En annan gång komma de in på ganska allvarsamma spörsmål, såsom i *En kväll på kyrkogården*, där Glunten börjar med den vemodiga frågan:

»Tror du ej, bror, när den tysta grafven

sluter oss i sin kalla famn,

tadlet skall tröttna att bryta stafven

så öfver ditt som Gluntens namn?»

Sången är fylld med vackra, lyriska partier och dramatiska pointer samt delvis, såsom Nyblom sannt anmärker, »genomförd med en humor, som gränsar till tragik».

Erinras må äfven om det djupa allvarsdraget i *Slottsklockan*.

För öfrigt få vi göra bekantskap med studenterna såväl på deras studentrum som i källarsalarna, men man träffar dem äfven ute i naturens sköte, där, för att taflan må erhålla erforderlig färg, alltemellanåt skänkas oss stämningsfulla skildringar af den högsta fågring. Så är man en annan gång med om, huru »Allmänna Sången går marsch ikring torget,» och någongång tycker man sig förnimma serenaderna i ljuflig vårnatt. Men så kan man också få höra, huru sången, den gudagåfvan, misshandlas af kringstrykande »Singmädchen» vid ackompanjemang af »harpor och slagsmål och fylla».

Säkert skola de, som voro studenter på den tid, för hvilken »Gluntarne» egent-

GUNNAR WENNERBERG. BLYERTSTECKNING AF H. REZELIUS. *Tillhör f. d. kanslisekreteraren L. Alfr. Hedin.*

ligen skrefvos, känna igen sig i dessa bilder; de ha alla i sin ungdoms vår sjungit, skämtat och skrattat just så; och kanske har också det för en och annan kunnat inträffa, att han »i sitt hjärta gråtit bittrare tårar än ögat förmår».

Om det också är hufvuddragen af en äldre studentgenerations lif som gå igen i »Gluntarne» — detta lif i så mycket olika det som nu är — och om också i en och annan af dessa sånger förekommer ett och annat vågadt uttryck, som väl icke får bedömas med en alltför sträng måttstock, så finnes det dock i större delen af dem onekligen så mycket till öfvers af rent mänskligt och anslående, att de äga full giltighet äfven för senare generationer. Största beviset därför är väl också, att de ännu i dag och, som jag tror, i på senare tider allt-

GUNNAR WENNERBERG.

mera stigande grad ånyo upptagas och sjungas. Vi kunna instämma med en gammal diktare, som sjöng om dem:

»Har jag hans visor hört en gång,
jag hör dem tjugo åter;
det är så eget med hans sång,
jag skrattar och jag gråter.»

Underligt var det då icke, att dessa »Gluntar», allt efter som de sågo dagen och till en början i afskrifter blefvo kända, också blefvo studenternas älsklings-sånger samt att flere af dem tyckte, att »Uppsala var bäst», och funno det svårt att skiljas därifrån. Kanske i den framskridna öfverbildningens och förfiningens tider, hvari vi nu lefva, någon af dem ännu skall, när han hör dessa sånger, med ett visst välbehag lyssna till de underbara tonerna från sin ungdoms dagar och då, lefvande upp på nytt i gamla leende minnen, känna inom sig något, som liksom vill ge sig uttryck i

»Änn' sitter i oss den gamle studenten», om kanske inte just gladare än fordom han var.

Ett halft sekel har i år förflutit, sedan »Gluntarne» förelågo i fullfärdigt skick — dessa sånger, om hvilka en författare med rätta säger, »att lika ursprungsfri-ska som då de skrefvos, lika väljudsfulla och känslomättade, tala dessa skalden-komponistens tvillingbarn sitt mål-lande språk för nutid som dåtid».

Då var det väl inte heller att undra på, om såväl nuvarande som f. d. Uppsala-studenter grepo sig an att i år på ett värdigt sätt bringa sin tack och sin hyllning åt den nära åttiofyråriga skalden och tondiktaren, hvilken som evärdlig egendom skänkt dem dessa af glad uppsluppenhet, den älskligaste humor och ljufvaste vemod uppfyllda ungdoms-sånger.

Men det var icke uteslutande Glunt-skalden som hyllningen gällde. Den gällde i kanske än högre grad de gamla äkta nordiska, djupt gripande sånger, marscher och hymner, som han redan tidigt gifvit dem; den gällde ock de många andra visorna och serenaderna; honom gällde den, som i sann religiös hänförelse bragt i högstämnda toner de gamla Davids-psalmerna och som ända in i sin senaste ålder komponerat sekvenser och oratorier, af hvilka det sista i år uppförts af Filharmoniska Sällskapet i Stockholm. Helt säkert hade man äfven i tankarna hvad han som statsman verkat för universitetets väl.

Ja, mångsidig och mångbegåfvad har den mannen varit som få.

På sin sextiofemårs dag, den 2 oktober 1882, skref han om sig själf dikten *Jag tjänat ut*.

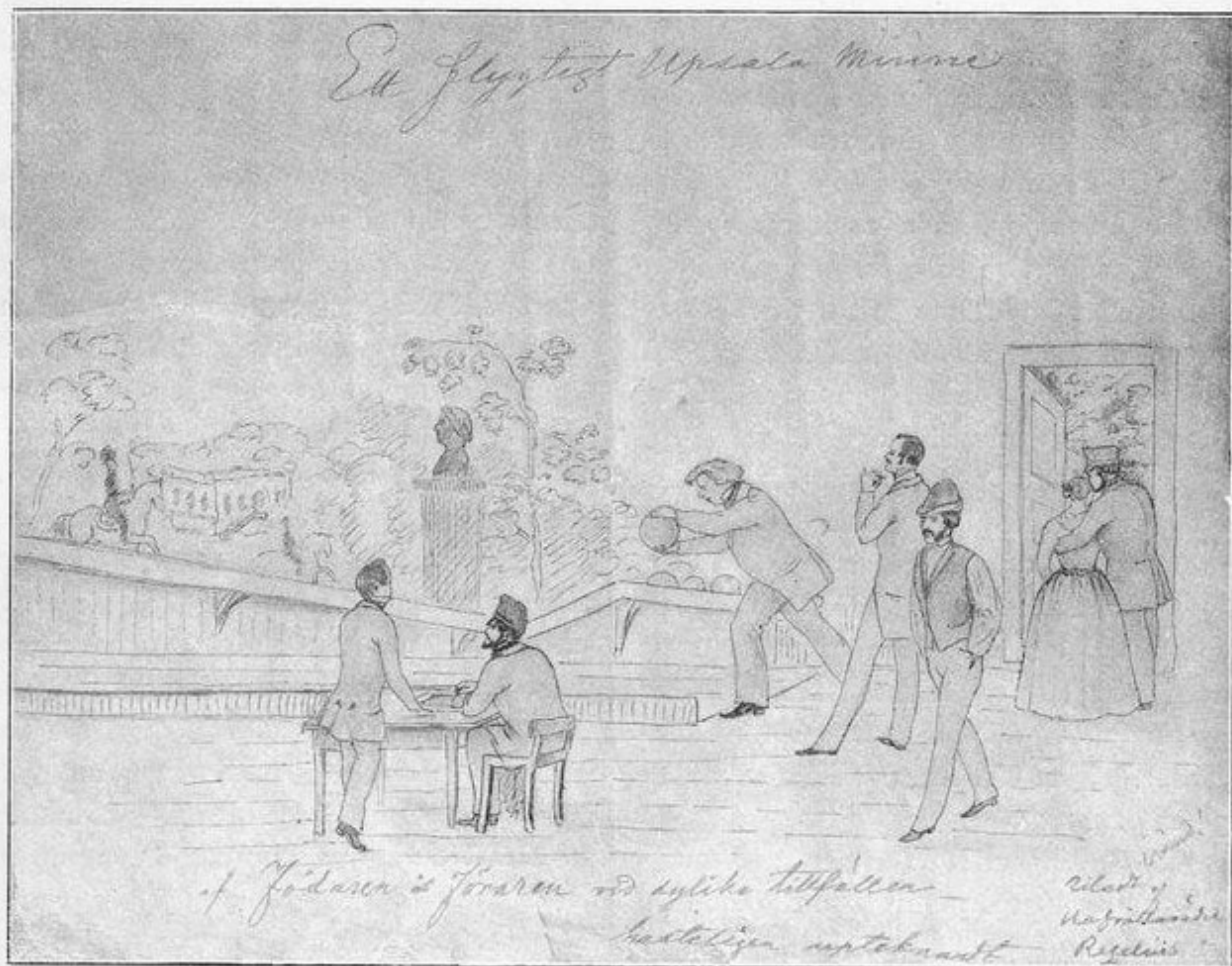
Men huru mycket hade han icke då ännu ogjordt? Tiden efter 1882 har därom nogsammt burit vittne. Minst af allt var han väl då *emeritus*. *Bene me-*

ritus skall han ständigt komma att stå för ett fosterland, fullt af tacksamhet för allt hvad han gifvit detsamma.

Utrymmet medgifver icke att här utförligare erinra om den storartade hyllningsfesten i Uppsala den 15 maj innevarande år. De, som velat men ej kunnat närvara därvid, hafva säkert i tankarna med lifligaste deltagande följt fe-

varmhjärtade tal växlade, där han själf, den vörtnadsvärde åldrige, till den af honom så högt älskade ungdomen talade fosterländska och kraftfulla ord och slutligen af samma ungdom bars i gullstol bland den stora mängden af människor, som där samlats för att få vara med vid den så sällspordt vackra festen.

En Wennerbergssfond hade äfven

ETT KÄGELPARTI PÅ HAGALUND (S. K. STORA FÖRDÄRFVET) PÅ ÖSTRA ÅSTRANDEN. SCEN FRÅN JUVENTIDEN. BLYERTSTECKNING AF H. REZELIUS. Tillhör f. d. kanslisekreteraren L. Alfr. Hedin.

stens olika afdelningar — den gamle Gunnars mottagande vid stationen af studentkåren med sina fanor och hälsningssånger, den svarta hattens utbytande mot den hvita studentmössan; den stora konserten i aulan, middagen med sina tal och telegram samt slutligen hufvudafdelningen: vårfesten och hyllningen i botaniska trädgården, där sånger och

bragts till stånd och på förmiddagen öfverlämnats till honom.

Men hans lefnadssol, som så länge dalat under den lyckligaste ålderdom, började ej långt därefter nalkas sin nedgång.

Han hade under den inträdande ljufva sommartiden sökt välbehöflig hvila i naturens sköte.

Innan ännu hösten kommit med oväder och stormar, hade krafterna likväl svikit den förr så starke, lefnadsfriske och ända in i det sista så verksamme mannen. I trakten af sin egen födelsebygd hos sin svåger grefve A. Rudensköld på Leckö kungsgård samt omgifven af sina närmaste nedlades han på sitt sista läger.

Ännu en gång skulle honom dock eignas en sista hyllningsgård — ännu en gång skulle han få höra studentsång. Det är studenter från alla Nordens land, som, i de dagarna och de trakterna samlade till möte med kristligt program, utanför hans fönster uppstämman fosterländska, allvarliga sånger.

I toner hade han lefvat, sina bästa sånger hade han skänkt studenterna, och studentungdomen hade han också älskat af hela sitt varma hjärta.

Sin tack till dem kunde han då endast teckna med det tända ljuset, som i trötta händer fördes fram och åter, — ett vackert, betydelsefullt och djupt symboliskt tecken, innan hans ande ett par dagar därefter frigjord svingade sig upp mot evighetens och ljusets klara rymder. Som skedde natten mellan den 23 och 24 augusti.

Gluntarne skrefvos under åren 1847 — 1850, men förelågo, såsom redan är nämnt, färdiga i tryck först år 1851 — till studenternas fröjd och gamman, till glädje för hela vårt land — ja, nu sjöngos de »i alla Nordens land och kanske också utanför ibland».

De voro tillägnade *Otto Beronius* och *Eugène von Stedingk*.

Wennerberg visste nog, hvilka han valt att jämte honom vara första bärarna af hans ungdomssånger. Ty *Stedingk* torde väl hafva varit en af de mest musikaliskt bildade inom juvenalförbundet, och om *Beronius* har *Wennerberg* själf yttrat, »att han ägt en röst, för hvilken

naturen tycktes hafva glömt att sätta någon gräns nedåt».

Det är om dessa två den lysande och glada juvenaltidens märkesmän här nedan skola sägas några ord.

Vid min ankomst till Uppsala våren 1851 var de s. k. juvenalernas glada tid redan förbi — en tid af sång, glädje och lefnadslust, sådan, att den väl svårligen torde, åtminstone på det sättet, vidare återkomma. Dock förspordes ännu vid denna tid liksom dyningar där-af, ty åtskilliga af juvenalerna funnos ännu kvar och bland dem tre af de mest framstående, tillhörande Stockholms nation. Då i det kotteri, som vid den tiden bildades af yngre nationsmedlemmar för anordnande af ett och annat nöje, funnos några, som besutto egenskaper, ägnade att höja glädjen i ett gladt lag, blef följd, att de tre äldre kamraterna gärna slöto sig till oss, deltog i våra lustigheter och till och med med gammal känd vana och säkerhet ledde våra små musikaliska och dramatiska upptåg och nöjen.

Den mest framstående af dessa tre var »en ovanligt vacker man med ett fint melankoliskt utseende» — »*Gluntarne*» ovärderlige ackompanjator och en af de mest betydande kvarblifna juvenal-epigonerna, friherre *Eugène Fredrik Oscar Ludvig von Stedingk*.

Han blef nu den som hufvudsakligen tog sig oss an i fråga om de nyssnämnda nöjena, och man skulle svårligen kunnat träffa på en mera sympatisk personlighet; han blef oss den bästa äldre kamrat, vänskapen med honom sträckte sig långt utöfver Uppsala-tiden, och i minnet lever han än.

Slutligen efter en ganska lång studenttid och därunder aflagd kansliexamen reklamerades han år 1855 åter till Stockholm af sin förnåma släkt, som

tyckte, att han nu kunde fått nog af Uppsala. För min del tror jag, att han helst velat stanna kvar där hela sitt lif.

Den fint bildade och intelligente mannen invigdes snart nog i diplomatiens mysterier. Att börja med blef han legationssekreterare vid åtskilliga utländska hof, så kammarherre, och iförd den granna uniformen tänkte han helt säkert på Gluntens ord:

»Visst är den dräkten kär för vissa patroner, men passar ej för folk med fria fasoner.»

Slutligen blef han minister först i Madrid och sedan i Köpenhamn.

Och nu blef det icke längre att sjunga om huru

»Ministrarne sku resignera,
om de kunde som vi jouera
af sig själfva och lite mera.»

Under allt detta hade han dock svårt att glömma sina student- och Uppsalaminnen. Student var han innerst hela sitt lif, ja, midt under det han som bäst sysslade med de diplomatiska bestyren, och ingen, som ej rätt kände honom, kunde ana, att under det kraschanbeprydda bröstet klappade ett gammalt varmt studenthjärta.

Hans väsentligaste och vackraste lifsvärf betecknades af den tid (1860—66), som han var förste direktör och chef för Kongl. Maj:ts hofkapell och spektakler, som det ännu den tiden kallades. Han hade alla insikter och förutsättningar för en dylik verksamhet. Musikaliskt, litterärt och estetiskt bildad, har han älskat scenen som få — därtill hade han ett utprägladt humant, tillmötesgående och älskvärdt sätt mer än de flesta — hvilket allt också vid hans afgang förvärfvade honom en rik skörd af tacksamhet och erkännande.

Stedingk var gift med vår framstående koloratursångerska Vilhelmina Gelhaar.

Fot. G. Joop & Comp., Stockholm.

EUGÈNE VON STEDINGK.

Han afled i Södertälje 1871, fyrtiosex år gammal, och var vid sin död svensk minister vid hofvet i Köpenhamn.

På Stedingks lif kan tillämpas hvad Magistern och Glunten sjöngo *Vid aftonbrasan på magisterns kammare efter en stor middagsbjudning*:

» — — — Och de fallna bränder spå oss,
att vår lefnadstråd blir spunnen
ljus och gyllne
men kort.»

I högre mening taladt var det endast sanning, då det i en af verserna vid hans graf hette:

»O, du förstod så väl att vänner vinna!
Ty i din blick låg hela själen öppen,
och i ditt anlet fanns en riddarprägel:
Trohet och ära!»

Nu till sist några rader om den gamle Glunten själf — doktor *Jonas Otto Beronius*.

Inemot 1847 hade Juvenalernas antal betydligt nedgått.

»Hvem finns kvar? — Jo tvänne basar, du, min bror, och jag»,

heter det i den allvarligt vemodiga växel-sången, som skildrar, huru »sången for bort.»

Det var då som Wennerberg för dessa två basar började skriva och komponera »Gluntarne».

Beronius hade inom vänkretsen redan länge benämnts Glunten efter ett uttryck i en af hans gamla Upplandsvisor. Och så fingo äfven duetterna heta »Gluntarne».

Vid min ankomst till Uppsala var det redan länge sedan *Examenssexan på Eklundshof* var afäten, och likaså hade redan då försiggått det vemods- och stämningsfulla *Afskedet på Flottsund*, där det heter:

»Ack våra vägar skiljas åt just här.»

Om Beronii lif i Uppsala vet jag blott, att det betecknades af den sorg-löshet, uppsluppenhet, och stundom ysterhet som voro hufvuddrag i en del af 1840-talets Uppsalalif. Sant är, att romantik, sång och poesi göto i rikt mått sin försonande dager däröfver; och vid sidan därpå idkades nog också både flit och studier, som pekade hän mot lifvets verklighet. Glunten, liksom de andra, »kände nog på sig, att andra tider skulle komma, tider af mulet allvar».

Bero, som han äfven kallades, är en gång för alla odödliggjord i »Gluntarne».

dem har man att finna första stora afdelningen i hans lefnadssaga — Uppsalalifvet.

Redan i den första Glunten (skrifven 1847 eller 1848) heter det:

»Minns du, hur ödet oss förde tillhopa adertonhundra och trettiosju?»

De hade således redan då varit studentkamrater i tio år. Och längre fram i samma stycke sjunger Magistern:

»Våren är flydd, men med glödande runor hela dess härliga saga finns kvar...»

och Glunten infaller:

»Skrifven i hjärtats djup, ack, med en rosen-tag.»

Dessa och andra vemodsfulla tankar hindra dem icke från att båda utbrista:

»Ja, skål för de löpande år
och för en prolongerad vår!
Gutår!»

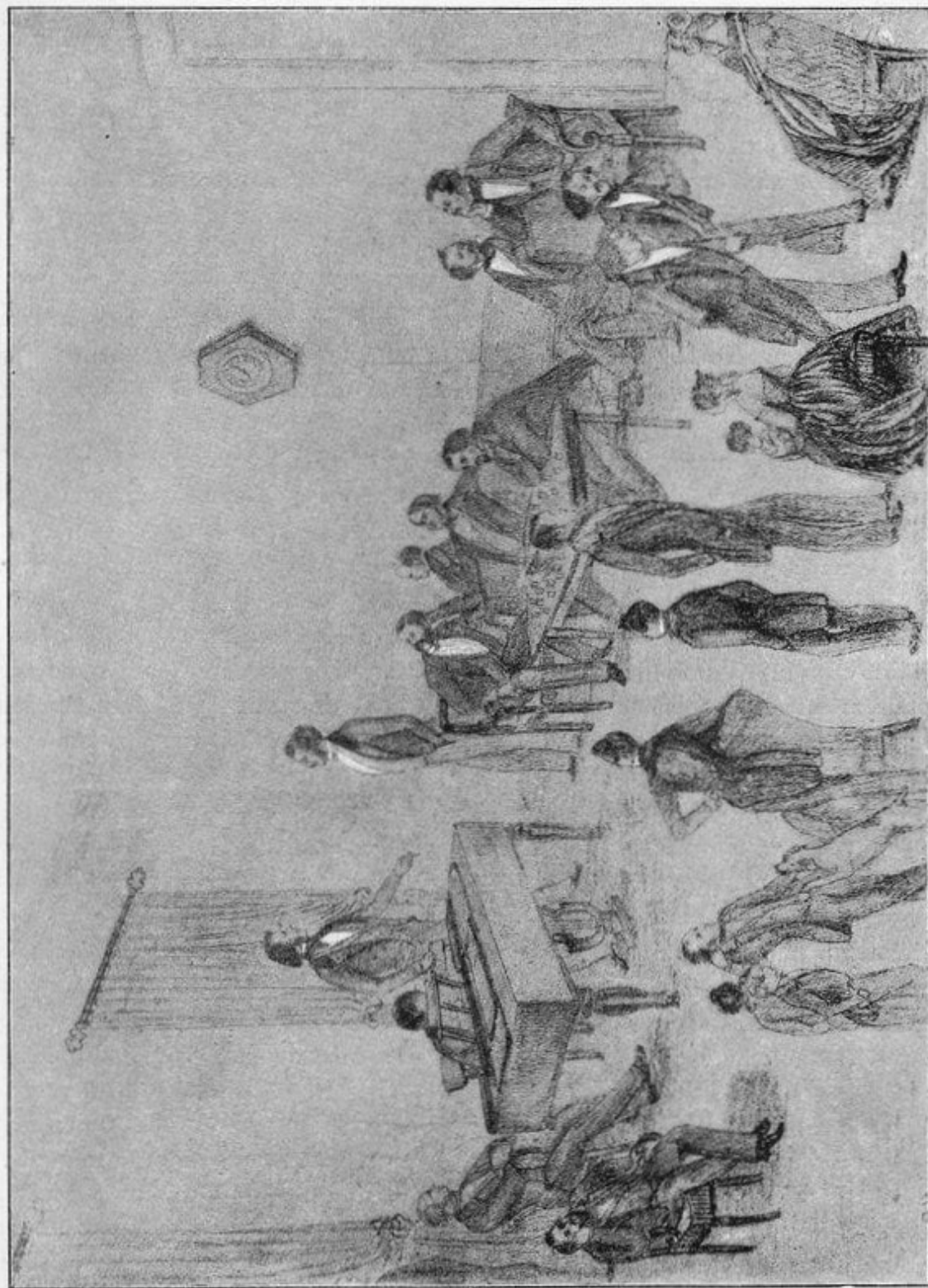
Beronius var född den 11 september 1820 vid Dannemora grufva och tillhörde en på bergshandteringens område i vårt land känd och ansedd släkt. Också fanns det hos Otto Beronius både järn och malm i vilja, lynne och karaktär — därtill skarpt utpräglade drag af vänskap, trofasthet och ett varmt hjärta — en bottenärlig, kraftfull och originel människa.

Han började, han som så många andra, sin bana i hufvudstaden med att skriva in sig i ett par räkenskapsverk och antogs efter hvartannat i bonde- och borgareståndens kansli.

Claes Lundin skriver på något ställe om ett samkväm i bondeståndets klubb- rum vid tiden för inväljandet af dess kansli på 1850-talet: »Nu klingar sång från det stora rummet. Det är Daniel Hwassers härliga tenor. 'Han skall in i kansliet.' 'Hvad skall han där få för befattning?' sporde någon. 'Hans göra blir att sjunga'.

Men så komma kraftiga bastoner: 'Jag bor i bergets salar'. Det är Otto Beronius som sjunger *Fätten*, så det går genom märm och ben på alla de närvarande. Gustaf Hjerta stannar midt i en politisk kombination. Stiernsvärd ser öfverraskad ut. Strindberg och Rutberg taga skedarna försiktigt ur toddyglasen och lyssna. Träsländagubben skulle vilja se honom, som sjunger mycket bättre än klockarn hemma. Man får nu veta, att det är magister Beronius, och Zetterberg betygar, att den magistern måste komma in i kansliet.»

Adrian Tengberg. *Albert Svanberg. *Ture Pfeiff.
*Albert Fris. *Ph. Zethelius.

*Gunnar
Wennerberg.

J. A. Josephson.
*Otto Beronius.

*Agnar Petters-
son.

Johan Nor-
denfalk.
C. Nordenfalk.
Gustaf Moberg.

*Eugène v. Ste-
dingk.
*Knut Ugglä.

*Curry Treffén-
berg.

*Skoglar Berg-
ström.

Friherrinnan
M. Nordenfalk.

*G. Lybeck. H. Rezelius. Ida Nordenfalk och hennes guvernant.
*C. Hallström.

JUVENALERNA SAMLADE HOS FRIHERRINNAN MAKIA NORDENFALK I UPPSALA. BLYRTSTECKNING AF H. REZELIUS.
*Tillhör friherre J. Nordenfalks storbhus. (Juvenalerna äro betecknade med * vid sina namn.)*

1858 fick Beronius fast anställning såsom kassör och kamrerare i Städernas allmänna brandstodsbolag, hvilken plats han innehade till 1879, då han både dekorerades och pensionerades.

För öfrigt delade han sin tid mellan de glada brödralagen och en del angenäma familjer, där han så gärna var sedd och trifdes, omhuldad af fruarna, hvilkas förklarade gunstling han alltid var.

Från det egentliga utelifvet drog han sig tämligen snart undan.

Särskildt vore här också åtskilligt att tala om det vänskapsförhållande, hvari han kom till konung Karl XV och hvarom vittnade många värderika minnen i hans hem.

Om somrarna slog han sig merendels ned med några gamla vänner på olika ställen i vår vackra skärgård, där han i lugn fick ägna sig åt sin kära fiske-sport. Bero var en väldig och mycket känd fiskare. Många glada episoder skulle vara att omtala från dessa skärgårdsvistelser; men här måste sådant och mycket annat förbigås. Vänskapen och gästfriheten kallade esomoftast ut gamla bepröfvade vänner, bland dem flere med kända namn och framstående samhällsställning. Skämtet flödade då, skrattet skallade, och vackra sånger tonade i lunderna och vid hafsstränderna.

Åren hade börjat rulla framåt för vännen Bero, då erotiska känslor — som det sades, stammande från en längre tid tillbaka — uppstego i den nu ett par och femtio år gamle juvenalens bröst. Svärmat lite för fruarna hade han alltid gjort; denna gång blef det på äldre dagar allvar af, och den ömma lågan besvarades af föremålet, änkefru Emma Gunilla Bildt, född Nordblad.

Det var ett minnesvärdt bröllop som på hans födelsedag den 11 september 1873 firades i Ladugårdslands kyrka, och märklig var också den fest som

därefter hölls i Lagerlunden och på Hamburger Börs af de mera förtrogne bland hans gamla student- och andra vänner, som öfvervarit bröllophögtidligheten.*

Sålunda finna vi nu vår vän Bero såsom äkta man, och flere lyckliga år hade redan förrunnit, då han, såsom redan är nämnt, 1879 erhöll afsked från sin brandstod.

Under denna tid hade dem blifvit skänkt en liten son, som i icke ringa mån bidragit att förljufva de lyckliga, numera icke just så unga makarnas dagar.

Kort efter afskedet lämnade de emellertid Stockholm och slog ned sina bon-pålar på ett vackert ställe i Trosaskären, som hette Stensund.

Där inträffade nu en vacker bemärkelsedag, en solskensdag, som spelade in i Beros lif som ett stort minne från hans forna dagar och för hans återstående lif.

Den 11 september 1880 fyllde Bero sextio år, och dagen till ära hade hans kärleksfulla hustru sökt att från alla hans släktingar och gamla vänner samla ihop lyckönskningar i alla former, såsom sentenser, verser, vänskapsord, teckningar m. m. och sedan låtit binda ihop dem till ett fint och vackert album, hvilket nu som den käraste öfverraskning öfverlämnades till hennes känslige och lätt-rörde man. Samlingen var storartad, och från så godt som alla då ännu levande Uppsalavänner och andra hade bidrag ingått. Af mera framstående och kända personligheter skulle kunna nämnas flere namn. Jag erinrar mig några bland dem, såsom landshöfdingarna Wennerberg och Treffenberg, Themptander, sedermera statsminister, professor Abelin, ministern grefve E. Piper, krigshofrättsrådet friherre Armfelt, landssekreteraren

* Se utförligare härom i »Svante Hedén, minnen från hans enskilda och offentliga lif» af L. Alfr. Hedén.

Westin, Wijkander, v. Hofsten, Scharp, Fris, Svante och Alfred Hedin jämte många flere. Till och med från en sedan längre tider tillbaka under lyckliga förhållanden i Amerika bosatt gammal juvenil Carl Berggren hade några vänskapens ord letat sig väg öfver Atlanten till Beros enkla hem i Trosaskären. Äfven hans väninnor, fruarna, hade varit minnesgodas och uttryckt sina sympatier på många sätt.

Fru Elise Hwasser hade, jämte ett par rader, sändt den röda mössa, som hennes man Daniel begagnat vid juvenilernas samkväm.

Öfverintendenten v. Dardel hade bidragit med en akvarell — ett kägelparti på Ulriksdal, minnande om glada stunder på Karl XV:s tid.

Beros gamle vän öfverste G. Nyblæus hade tecknat följande verser:

»Ännu en gång
ett brustet ljud
af ungdomssång;
må lyrans gud
förbarma sig däröfver!
Tack för den starka hjärteklang,
hvarmed du, broder, för oss sang,
ty sång man väl behöfver.
Sjung då ännu i kvällens stund,
tills natten med sin milda blund
ditt trogna hjärta söfver.»

Vi kunna icke heller neka oss nöjet att införa följande egendomliga, origi-nela, af vänskapskänslor mättade kväde, som blifvit honom tillsändt af vännen från de forna glada juvenaltiderna, doktor Joh. Leonard Dahlberg:*

* Dahlberg, som inom det remarkabla juvenalförbundet bar namnet Tjasse, beskrifves å ett ställe på följande sätt:

»Han med ludna barmen,
ådrorna på armen,
något hjulbent, som jag tror.
Han, som står och knyter
näfvarne och ryter
och ser ut som Auka-Tor.»

Doktor Dahlberg var bruksläkare i Skinn-skattebergs m. fl. bruksdistrikt i Västmanlands och Kopparbergs län. Afled 1898, 81 år gammal.

Fot. Math:s Hansen, Stockholm.

OTTO BERONIUS.

»Fröjd i hjärtan och pokaler»
må du tro, vi känna,
när och fjärran juvenaler,
på en dag som denna!
För den nya hederstitel,
brodern lyckats vinna,
tycks vår stora kopparkittel
längta att få brinna.

»Gubben Glunten» — med den äran
får du nu till titel
ej af gunst, ej på begäran,
utan allt capitel.
Titeln »Lilla Gubben» redan
visst du annekterat,
visst har smeket längesedan
den anteciperat.

Skön var ungdomstiden nog för
äkta juvenalen,
helst när aftontimman slog för
sången och pokalen.
Af den lifvande Guds gåfvan
smakar minnet godt än,
brusade blott skum därofvan,
fanns det must i botten.

Midt för näsan på förtälet
sågs kristallen glimma —
intet under! — Idealet
sågs i guldets simma.
Här i midnattstimman ljödo
våra melodier,
oss på säkra vingar bjödo
ljufva fantasier.

Skål för våra glada minnen
»ifrån ungdomsåren»,
Gud ske lof för friska sinnen
och de läkta såren.
Plundrat har oss tjuften Kronos
på af fröjder mången;
mäktar dock ej ta ifrån oss
kärleken — och sången.

Efter stormarna och striden
vinkar vänligt hamnen,
kämpens första lön är friden,
kärlekslönen — famnen.
Gubben ger hvad som kan blänka
villigt åt de unga;
men — hvem f-n kan efterskänka:
älska, dikta, sjunga!

Sjung som förr i brödraringen,
sjung — för lilla gumman!
sjung i nöd och lust — för ingen,
sjung är hufvudsumman.
Sjung ännu på gamla tonen
och håll manligt stängen;
genom vänskapstelefonen
hörs då fjärran sången.»

Märkligaste bidraget i albumet hade dock lämnats från hans gamle vän, dåvarande landshöfdingen, f. d. statsrådet Gunnar Wennerberg — Magisterns hälsning till Glunten, skulle man kunna säga. Det var manuskriptet till den första författade Glunten, den som börjar med »Bror, jag är ledsen vid lifvet, just jag», utgörande n:o 13 i den utgifna samlingen och där kallad »*Huru Gluntens svårmod, på 'Äplet', skingras af Magisterns vårfantasier*».

Den manuskriptet åtföljande skrifvelsen hade följande lydelse:

»Känner du igen de gamla lapparne, mot hvilka fordom så många gånger våra ögon strå-

lande vändt sig? De utgöra originaltexten till den första Glunten, som nu, gulblek af ålderdom och trasig af hård medfart i ungdomen, men i själ och hjärta oföränderligen densamma, kommer till sin sextioårige farbror med hjärtliga, trofasta hälsningar från sin sextiotre-åriga pappa.»

Den gamle Bero, redan förut djupt rörd af de många vänskapsbevisen, kunde vid ett sådant minne och en sådan hälsning icke längre återhålla sina tårar. De flödade ymnigt ned från de hjärtgoda ögonen och vittnade noga om hans tacksamma känslor vid tillfället.

Albumet blef för honom kanske hans värdefullaste minne, och han glädde sig åt och kom alltid i känslöstämning hvar gång tillfälle erbjöds att för besökande vänner få förevisa detsamma och föreläsa ett och annat ur de intressanta bladen.

I början af 1880-talet lämnade Bero-nius med sin maka Trosa-skären och bosatte sig för sin återstående lifstid i Strängnäs.

Där förskaffade de sig och bebodde en egen villa, vackert belägen vid Mälareststrand, omhängnad af den täckaste lilla trädgård med högstammiga äpple-träd, krusbärs- och vinbärsbuskar, som mot höstarna dignade under bördan af de utmärktaste frukter och bär — men framför allt strålade där rosor af utsökt skönhet; och nere vid bryggan gungade hans gamla fisksump, en gåfva af Karl XV och äfven den benämnd Glunten. Hågen för fisksporten hade icke, trots en med åren tilltagande, medfödd krämpighet i lederna, öfvergifvit vår gamle vän.

Det var nu till detta hans ålderdoms Tusculum, som »Magistern» så godt som årligen vallfärdade för att besöka »Glunten», då vanligen åtföljd af gamle vännen landshöfdingen Curry Treffenberg. Någon gång hade Beronius äfven samlat hos sig ett större lag af gamla Uppsälavän-

ner, nu »bräckliga gubbar, torkade stammar, som luta till fall», men icke förty förspordes på den trefliga verandan i ljuflig sommarkväll en efterklang från de gamla glada Uppsalatiderna; en och annan Glunt tonade där, gamla kära minnen från längesen förflutna tider döko upp på nytt, och allt vittnade om att ännu hade icke den gamle studenten öfvergifvit dem.

Sant är att med åren en viss släng af vemod och hypokondri fått makt med den gamle Bero, och detta tilltog nog, sedan han 1890 förlorat sin kära, förträffliga hustru. Ett sjuttonårigt lyckligt äktenskap hade då förenat två de ädlaste människor.

Fru Beronius var i allo »en kvinna, sådan vi tillönska vårt fosterland allt flera och flera», slutar en i tidningen Idun för den 22 augusti 1890 intagen, sympatisk och väl affattad minnesruna öfver hennes gagnrika och verksamma lifsgärning.

Sista gången Glunten hade besök af sin magister och sin Curry var kort före pingsten 1894. Kort därefter var äfven jag hos honom men fann då gubben Bero klen och trött och, som det syntes, längtande till ro och hvila.

Och hvilat fann han också icke så lång tid därefter; han afled på sin villa den 2 februari 1895 — »från rika minnen men med *saligt* hopp», såsom han själf önskat få det anteckadt i dödsannonsen.

Dödsbudet kom icke oväntadt, men medförde dock förstämhet, såsom det sker, då gamla minnen gå igen vid den för en kär väns stoft öppnade grafven.

Han jordades vid sidan af sin maka i den graf på Strängnäs vackra kyrkogård han själf för längesen under sin lifstid utsett till deras sista hviloplats.

Min skiss har i all enkelhet velat erinra något om »Gluntarne», hvad beträffar så väl deras tillkomst som deras fortfarande betydelse såsom ett »förevigande af studentlivets poesi»; den har ock velat yttra ett par ord om den nu afsonnade skalden och tonsättaren samt därjämte ägnat en enkel vänskapens runa åt minnet af de två personer, hvilka, förutom författaren själf, voro de märkliga sångernas bärare vid deras första framträdande på 1840-talet — allt detta som en svag erinran om femtioårsjubileet och Uppsala-studenternas hyllningsfest i maj månad 1901 för *Gunnar Wennerberg*.

